

Cultura i Espectacles

Noves maneres de transmetre coneixement

Miquel del Pozo, davant del mural de Picasso, a l'interior de la seu barcelonina del Col·legi d'Arquitectes. Al costat, 'La nit estrellada', de Van Gogh, i un fragment de 'L'esclau rebel', de Miquel Àngel, que del Pozo ha tractat en el seu #MA140 ■ JOSEP LOSADA / #MA140

L'arquitecte Miquel del Pozo converteix les seves conferències divulgatives d'història de l'art a través del Twitter en tot un fenomen de les xarxes socials

Art a cop de piulada

Montse Frisach
BARCELONA

Del bon ús de les xarxes socials com a mitjà de divulgació de la cultura en sap molt Miquel del Pozo Puig. Com qui no vol la cosa, aquest arquitecte gironí de 33 anys ha esdevingut un fenomen a Twitter gràcies a les seves lliçons o conferències (ho podem definir de moltes maneres) sobre història de l'art,

que cada diumenge a la nit (a partir de les 22 h) des de fa gairebé un any llança a la xarxa. Només n'ha estat absent per vacances o partits de futbol clàssics.

Adjuntant belles fotografies, cites literàries i enllaços a Youtube, Miquel del Pozo escriu sobre art amb un llenguatge divulgatiu, però sense rebaixar el nivell intel·lectual de les seves intervencions, molt ben documentades i

amb una mentalitat transversal. L'èxit d'aquestes conferències digitals ha sorprès l'arquitecte, que quan va començar a piular aquestes lliçons artístiques no es podia arribar a imaginar l'audiència i la bona acollida que arribarien a tenir arreu del món, ja que els seus seguidors provenen, no només de tot l'Estat espanyol, sinó també, per exemple, de Llatinoamèrica i Itàlia.

L'experiència té lloc amb l'etiqueta #MA140 i també es pot trobar, amb totes les intervencions completes, al blog miquel-delpozo.com. "Estic totalment sobrepasat per l'èxit. No m'ho hauria pensat mai. El que queda clar és que la gent té set d'aquest tipus de coses a través de la xarxa", assegura. Fins ara, ha dedicat les seves conferències digitals a temes monogrà-

fics com ara el Panteó de Roma, la Capella Sixtina de Miquel Àngel, Picasso o Van Gogh, entre d'altres, però també n'ha fet de temàtiques més generals com ara la que va dedicar al pas del temps en l'art.

Miquel del Pozo, que viu a Girona però té estudi d'arquitectura propi a Barcelona amb la seva sòcia, Alba Méndez, va arribar al #MA140 per casualitat. Autor d'una tesina

sobre la Sagristia Nova de Florència, dissenyada per Miquel Àngel, Del Pozo va intervenir una nit en una conversa a Twitter sobre la biblioteca Laurenziana, del mateix geni toscà (d'aquí el MA de l'etiqueta, al·ludint a Miquel Àngel). La resposta de la gent a les piulades de Del Pozo va ser tan gran que els comentaris van continuar, fins que finalment va decidir convocar els seguidors en

L'APUNT

La piulada com una de les belles arts

David Castillo

Umberto Eco ens va ensenyar a no desconcertar-nos davant la impetuositat del real i, també, de la il·lusió com un efecte propagador d'idees i sentiments. Els sentits són, al cap i a la fi, els autèntics protagonistes de la recepció de l'art, es manifesti com es manifesti. Uns s'han quedat penjats de Leonardo i uns altres, de l'art conceptual o de l'abstracte. Totes dues actituds

manifesten, però, una manca de curiositat absoluta, una miopia que impedeix apreciar el detall i, alhora, la novetat. Iniciatives com les de Miquel del Pozo Puig impliquen l'acceptació de les tradicions dins els nous llenguatges i els nous mitjans. Divulgació, periodisme o erudició? Qui ho sap! Avança amb peu ferm per territoris poc explorats per l'art. Modernitat.

una data i una hora concretes per a les seves intervencions. “Ho vaig anar improvisant”, recorda. D'aquests inicis, es compleix ara un any i Miquel del Pozo està encantat de la repercussió i de la satisfacció personal que li aporta. “Ho faig per pur plaer. El plaer de compar-tir-ho és una motivació, però el que em mou de veritat és el plaer de fer-ho. És l'excusa perfecta que tinc

per buscar informació i per aprendre molt”, diu.

I és que, malgrat els seus títols acadèmics, Miquel del Pozo té ànima d'autodidacte. De fet, una gran part dels seus coneixements d'història de l'art provenen de les seves lectures i del seu any d'Eras-mus a Roma, durant el qual va decidir no anar a classe i visitar la ciutat amb tots els seus museus i palaus, prenent apunts de

tot el que veia. És aquest coneixement, que prové directament de l'expe-riència, el que es traspu-a en les piulades de Miquel del Pozo i que l'audiència ha sabut valorar.

Canvis en la sèrie

Aquest primer any del #MA140 ha estat per l'au-tor de la iniciativa una me-na “d'any zero”. És per ai-xò que el #MA140 s'atura-rà després de l'abril, però tornarà a partir del setem-bre amb un format més “de sèrie” i amb temàti-ques més concretes, més treballades i “amb més cos”. Això podria per-me-tre a Miquel del Pozo fer realitat una petició repe-tida per part dels seus segui-dors: que el format s'acabi convertint en un llibre.

Sembla paradoxal, però Miquel del Pozo, que tam-bé és pintor, confessa que, al principi, no confiava massa en les xarxes so-cials. “Em va costar en-trar-hi. Em semblava fas-cinant el que podien arri-bar a ser perquè, al cap i a la fi, les xarxes seran el que nosaltres vulguem que siguin. Si a Twitter ca-dascú de nosaltres hi apa-orta un contingut interes-sant, doncs, imagina't! De fet, el #MA140 és la meua proposta, el meu petit gra de sorra, del que pot arri-bar a ser un mitjà tan po-derós”, conclou. ■

El comissari Manel Clot retroba en una mostra els artistes que va descobrir

Homenatge bilateral

M. Frisach
BARCELONA

Javier Peñafiel, Carles Congost, Joan Morey, Es-ter Partegàs... són alguns dels artistes que en la dè-cada dels noranta el co-missari i crític d'art Ma-nel Clot va promocionar (i en molts casos va exposar individualment per pri-mer cop) en exposicions d'art emergent que en certa manera van confi-gurar l'escena artística catalana. Eren uns crea-dors i unes pràctiques ar-tístiques que Clot va de-fensar en exposicions molt valentes (per exem-ple, a la Capella de Barce-lona durant dues tempo-rades) que aleshores se si-tuaven en l'extrem més alternatiu del panorama artístic però que ara “for-men part del discurs he-gemònic”, segons reco-neix Javier Peñafiel.

Clot va demostrar i ha demostrat sempre un ull clínic considerable. Per ai-xò l'exposició *réserVoir* que ara es pot veure a la mateixa Capella, té molt d'homenatge i reconeixement al crític per part d'aquells artistes i d'altres més joves, com ara Luz Broto o Francesc Ruiz, pe-rò també a l'inrevés, com confessa el mateix Clot: “És una exposició tribut als artistes que en els úl-tims 15 anys m'han aju-dat a fer-me i a créixer.” “La mostra és com un de-corat comú de persones que hem compartit una sèrie de coses. Com aque-lla gent que es reuneix que de sobte s'adona que tenen en comú la música dels Beatles”, diu.

Però la mostra té un va-lor afegit, més enllà de

Manel Clot mira la vitrina dedicada a les obres retrospectives de Javier Peñafiel a la mostra de La Capella ■ ALBERT SALAMÉ

l'exhibició d'obres recents i no tan recents dels artis-tes seleccionats. El mateix Clot ha traspassat les tra-dicionals funcions com a comissari per aportar-hi un valor afegit amb una obra tan conceptual com altres de les exposades.

Museu de frases

Es tracta d'un conjunt d'impressionants frases —entre pensaments, cites, títols de llibres o films... — que el crític ha anat re-unint des de fa molts anys. “El 23 d'octubre del 2003 vaig començar a sistema-titzar totes aquestes cites, que havia anat apuntant en papers solts i d'aquí va sorgir aquesta mena de museu de frases”, explica. Les sentències s'agrupen al principi de l'exposició, però també apareixen en monitors de televisió que

dialoguen amb les obres dels artistes participants.

Amb una preponderàn-cia de temàtiques *queer*, l'exposició bascula entre el present i el passat. Alguns artistes, com ara Javier Peñafiel, han fet una obra expressament per a la mostra: el subtil vídeo d'animació *Autoria de proximitat*. Carles Congost presenta un vídeo au-tobiogràfic. Francesc Ruiz avança en part la seva pro-posta per al pavelló espa-nyol de la pròxima Biennal de Venècia. A les vitrines, en canvi, s'han reunit pe-ces “fetitxe”, relíquies d'accions i llibres i catàlegs que remeten a exposicions d'anys anteriors. ■

* **réserVoir.** LA CAPELLA. HOSPITAL, 56. BARCELONA. FINS AL 17/5